Jezus umarł na drzewie

Drzewo jako symbol

> On grzechy nasze sam na ciele swoim poniósł na drzewo — 1 Piotra 2:24.

Jezus umarł na Kalwarii, będąc przybitym do drewnianego krzyża. Drewno było związane z ofiarami składanymi codziennie przez kapłanów w Izraelu. Każdego dnia roku baranek miał być ofiarowany rano, a drugi później, „między dwoma wieczorami”, czyli w czasie określonym także dla zabijania baranka paschalnego (4 Mojż. 28:4, 2 Mojż. 12:6).

Codzienna ofiara z tych dwóch baranków reprezentuje to samo, co baranek paschalny, a mianowicie okup złożony przez Chrystusa na Kalwarii. Ta codzienna, ustawiczna ofiara symbolizuje przebłaganie dane raz na zawsze przez Jezusa, które jest zawsze i nieustannie skuteczne.

Werset z Księgi Daniela 11:31 odnosi się do tej codziennej ofiary, obrazującej ofiarę Pana Jezusa, która została wyparta przez mszę w ciemnym okresie historii kościoła. „[…] zniosą stałą codzienną ofiarę i postawią obrzydliwość spustoszenia”. Ofiara Pana Jezusa złożona raz na zawsze w systemie papieskim została wyparta przez powtarzającą się ofiarę, która nie ma żadnej prawnej zasługi.

Ofiara codzienna miała być ofiarą **całopalną**. Był to jeden z trzech głównych rodzajów ofiar według Prawa Zakonu: ofiary całopalne, ofiary pojednania i ofiary za grzech. Przepisy dotyczące tych ofiar znajdują się w Księdze Kapłańskiej, w rozdziałach 1-7, zaraz po opisie wzniesienia Przybytku zawartego w 40. rozdziale Księgi Wyjścia.

Przybytek został wzniesiony pierwszego dnia nowego roku, rok po wyjściu z Egiptu (2 Mojż. 40:2-17), przy czym nowy rok symbolizował nowy wiek, Wiek Ewangelii. Po zakończeniu budowy „obłok zakrył Namiot Zgromadzenia, a chwała Pana napełniła przybytek”(2 Mojż. 40:34).

Kapłaństwo nie było jeszcze ustanowione, co miało nastąpić w Księdze Kapłańskiej w rozdziale ósmym i do czego wymagane były różne ofiary. Przepisy dotyczące tych ofiar, znajdujące się w 3 Mojż. 1-7, zostały dane tego samego dnia co przepisy zapisane w 40. rozdziale Księgi Wyjścia.

Trzy rodzaje ofiar

Księga Kapłańska w rozdziale 1. podaje wskazówki dotyczące ofiar całopalnych. Rozdział 2. mówi o ofiarach śniednych, czyli z pokarmów, które towarzyszyły różnym ofiarom ze zwierząt. Rozdział 3. Księgi Kapłańskiej mówi o ofiarach pojednania. Czasami ofiary te były „dziękczynnymi” (3 Mojż. 7:12). Ofiarą pojednania z okazji poświęcenia kapłaństwa był „baran ofiary wyświęcenia”, którego składano w celu uświęcenia kapłanów (3 Mojż. 8:22). Księga Kapłańska w rozdziale 4. mówi o ofiarach za grzech. W 3 Mojż. 5:6 mowa jest o ofierze pokutnej, która była specjalnym rodzajem ofiary za grzech.

Księga Kapłańska od rozdziału 1. do 6:7 podaje szczegóły dotyczące różnych ofiar. Od 6:8 do końca rozdziału 7 dodaje wymagania wobec kapłanów. Te trzy rodzaje ofiar miały zastosowanie do ustanowienia kapłaństwa, co podaje opis zawarty w 8. rozdziale.

Ofiara całopalna

Interesujące dla nas są tutaj przepisy dotyczące ofiary całopalnej, ponieważ codzienne ofiary były ofiarami całopalnymi. Tak jak codzienne ofiary były składane jedna w godzinach porannych i kolejna później w ciągu dnia, tak Jezus został umieszczony na krzyżu rano, a umarł później w ciągu dnia. Dwa baranki składane codziennie reprezentują ofiarę okupową Chrystusa.

Być może w tych dwóch każdodziennie składanych ofiarach znajduje się symboliczny obraz dwóch klas,za które Jezus umarł, a mianowicie Izraelitów i pogan. List do Galacjan 3:13 mówi, że Jezus doświadczył najcięższego przekleństwa Zakonu, wisząc „na drzewie”, drewnie krzyża, aby uwolnić Izraelitów od ciężaru Zakonu. Jednakże po południu Jezus poniósł śmierć za wszystkie dzieci Adama, w tym pogan. Czas, jaki Jezus spędził na krzyżu, 6 godzin, przypomina nam, że odkupił on ludzkość z 6000 lat grzechu i śmierci.

Księga Kapłańska 1:8-9 precyzuje, że ofiara miała być składana „na **drwach**, które są na ogniu na ołtarzu […] jako woń przyjemną dla Pana”, jako „wonność Chrystusowa” (2 Kor. 2:15). Należy zauważyć, że ta ofiara została złożona bezpośrednio „na **drwach**”, tak jak Jezus został złożony na **drewnianym** krzyżu.

Ofiara pojednania (spokojna, BG)

Z tym związana jest ofiara pojednania opisana w 3. rozdziale Księgi Kapłańskiej. Ofiara ta jest ofiarą wdzięczności, składaną po tym, jak pokój z Bogiem

zostawał osiągnięty przez pojednanie. Ofiara pojednania nie przynosi pokoju, lecz jest uzależniona od pokoju.To właśnie z tego powodu ofiara pojednania następuje po ofierze całopalnej. Kiedy pokój zostaje osiągnięty przez pojednanie, wtedy możemy przedstawić się Bogu jako oczyszczona ofiara.

Ofiara pojednania (spokojna, BG) reprezentuje oddanie, czyli poświęcenie. „Baran ofiary wyświęcenia” składany podczas ustanowienia kapłaństwa był właśnie ofiarą spokojną. Ten związek między dwiema ofiarami – pojednaniem, a następnie poświęceniem – jest przedstawiony w Liście do Rzymian 4:25 i 5:1. Jezus „został wydany za grzechy nasze i wzbudzony z martwych dla usprawiedliwienia naszego. Usprawiedliwieni tedy z wiary, pokój mamy z Bogiem przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa”. Zadośćuczynienie zapewnia nam pokój z Bogiem. Teraz po usprawiedliwieniu możemy zostać przyjęci do nowej i żywej drogi, do niebieskiego powołania. W ten sposób „mamy dostęp przez wiarę do tej łaski, w której stoimy i radujemy się nadzieją chwały Bożej”. Wchodzimy do nadziei chwały przez **poświęcenie** się, oddanie siebie jako **ofiarę pojednania**.

Ofiara pojednania (spokojna, BG) zależy od wcześniejszej ofiary przebłagalnej. Zauważmy, jak to jest odzwierciedlone w prawie dotyczącym ofiary pojednania, w Księdze Kapłańskiej 3:5: „A synowie Aarona spalą to na ołtarzu przy ofierze całopalnej, która jest na **drwach** znajdujących się na ogniu”.

Ofiara przebłagalna, ofiara Jezusa, jest położona bezpośrednio na **drewnie**. Ofiara pojednania znajduje się na niej, na górze, pokazując, że przyjęcie naszego poświęcenia zależy od odkupieńczej zasługi ofiary Chrystusa Jezusa.

Ofiara za grzech

Ofiara za grzech, o której mowa w 4. rozdziale Księgi Kapłańskiej, jest składana w celu oczyszczenia ofiarnika z bieżących niedoskonałości i wykroczeń. Nawet po tym, jak zostaliśmy odkupieni i weszliśmy na wąską drogę, grzech pozostaje w nas. Musimy być oczyszczani z wewnętrznej podatności na niego. Dokonuje tego nasz Arcykapłan, który zarządza doświadczeniami naszego życia, aby oczyścić nas z tej skłonności. Będąc w niedoskonałym ciele, nie osiągniemy doskonałości. Jednak w miarę jak nowy umysł jest rozwijany w kierunku czystszych wartości, gdy zdobędziemy doskonały niebiański stan, będziemy w stanie działać bez grzechu.

Jezus został przygotowany do roli naszego kapłana, aby oczyścić nas z grzechu poprzez doświadczenia, które znosił podczas swojej służby. Podobnie święci są przygotowywani do roli kapłanów dla ludzkości w Królestwie, przez doświadczenia, które przeżywamy podczas naszej służby tutaj, na ziemi.

Śmierć Jezusa

> „Ale Jezus znowu zawołał donośnym głosem i oddał ducha” – Mat. 27:50.

Gdy Jezus umarł, ziemię poruszyło trzęsienie ziemi, wyrażające doniosłą konsekwencję śmierci naszego Zbawiciela, Syna Bożego.

Trzęsienie ziemi miało również dwa inne skutki.

1) Rozdarło zasłonę w Świątyni, symbolizując śmierć Chrystusa (Hebr. 10:20).

2) „I groby się otworzyły” (Mat.27:52), wyrażając, że śmierć Jezusa prowadzi do powszechnego przebudzenia, „że nastąpi zmartwychwstanie sprawiedliwych i niesprawiedliwych” (Dzieje Ap. 24:15).

> „A setnik i ci, którzy z nim byli i strzegli Jezusa, ujrzawszy trzęsienie ziemi i to, co się działo, przerazili się bardzo i rzekli: Zaiste, ten był Synem Bożym”– Mat. 27:54.

Naprawdę Nim był. I rzeczywiście, z Jego ofiary płynie odkupienie i życie dla każdego człowieka.